

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.1133

Dosar nr.4621/2/2011

Ședința publică de la 6 martie 2014

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de X, administratorul S.C. X S.R.L. și S.C. X S.R.L. prin lichidatorul judiciar X S.R.L împotriva

încheierii din 25 aprilie 2012 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a

contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, se prezintă recurenta-reclamantă S.C. X S.R.L., prin avocat X, intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, prin consilier juridic X și intimata-chemata în garanție S.C. X S.R.L., prin avocat X.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că recursul este declarat și motivat în termenul prevăzut de lege, fiind legal timbrat.

Se mai învederează că intimata S.C. X S.R.L. a depus la dosar întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale a recurentului X de a promova recursul; excepția inadmisibilității

promovării recursului împotriva încheierii din 25 aprilie 2012 și excepția nulității recursului sub un dublu aspect.

Apărătorul intimatei S.C. X S.R.L. precizează că susține în continuare excepțiile invocate prin întâmpinare. În plus, a remarcat faptul că fila nr.2 din dosarul de recurs, care reprezintă declarația de recurs, se află la dosarul Înaltei Curți și ar fi trebuit să se regăsească la dosarul Curții de Apel București. Invocă excepția nulității recursului și sub acest aspect, susținând că cererea de recurs se depune la instanța a cărei hotărâre se atacă.

Având cuvântul, apărătorul recurentei-reclamante susține că cererea de recurs a fost înregistrată la Curtea de Apel București, care, în mod corect, a trimis-o spre soluționare către instanța supremă.

Cu privire la celelalte excepții, arată că recursul a fost declarat

împotriva sentinței nr.X din 2 mai 2012 a Curții de Apel București -

Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Se mai precizează că, la momentul exercitării căii de atac, X avea calitatea de administrator al societății, iar recursul a fost formulat de S.C. X S.R.L. atât prin administrator, cât și prin lichidator judiciar.

Solicită, prin urmare, respingerea tuturor excepțiilor invocate de intimata-chemata în garanție, ca neîntemeiate.

Reprezentantul intimatei Agenția Națională de Administrare Fiscală pune concluzii de admitere a excepțiilor invocate de intimata S.C. X S.R.L.

Având cuvântul cu privire la fondul cauzei, apărătorul recurentei-reclamante solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat, casarea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond.

Susține că există aspecte nelămurite cu privire la obiectul și temeiul acțiunii, în sensul că reclamanta a formulat o contestație împotriva deciziilor emise de organele fiscale, întemeiată pe dispozițiile art.1 din Legea nr.554/2004 și ale art.218 alin.2 din OG. nr.92/2003, iar prima instanță a soluționat o contestație împotriva executării silite.

Precizează că nu solicită acordarea cheltuielilor de judecată și depune la dosar concluzii scrise.

Intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, prin consilier juridic, solicită respingerea recursului ca nefondat.

Intimata-chemata în garanție S.C. X S.R.L., prin avocat, pune concluzii de respingere a recursului formulat de reclamantă, făcând trimitere la excepțiile invocate. Cu privire la fondul cauzei, susține că prima instanță a respectat principiul disponibilității.

Precizează că nu solicită acordarea cheltuielilor de judecată.

Înalta Curte, în baza art. 150 și 256 din Codul de procedură civilă, rămâne în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin încheierea din 25 aprilie 2012, Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a dispus amânarea pronunțării deciziei în cauză la data de 2 mai 2012.

Prin sentința nr.X din 2 mai 2012, Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis excepțiile inadmisibilității contestației și inadmisibilității cererii de chemare în garanție; a respins contestația formulată de reclamanta S.C. X SRL în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, ca inadmisibilă și a respins cererea de chemare în garanție formulată de reclamanta S.C. X SRL împotriva chematei în garanție SC X SRL, ca inadmisibilă.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea a analizat cu prioritate, excepțiile invocate de chemata în garanție, reținând că obiectul principal al acțiunii de față, astfel cum a fost precizat expres de către reclamantă, în baza principiului disponibilității părților, îl constituie contestație la executare îndreptată împotriva unor acte administrativ fiscale, întemeiată pe dispozițiile art. 172 alin. 3 din Codul de procedură fiscală.

Curtea a constatat că, pentru a putea fi atacat, prin intermediul contestației la executare silită prev. de art. 172 din Codul de procedură fiscală, un titlu executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească sau un titlu emis de un organ jurisdicțional, este nevoie să nu existe o altă procedură de contestare prevăzută de lege.

În cazul de față, pentru contestarea Deciziei de soluționare a contestației nr. 334/16.11.2010 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, art. 218 alin. 2 din Codul de procedură fiscală prevede o altă cale de atac și anume acțiune la instanța de contencios administrativ competentă, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Având în vedere că reclamanta nu a formulat acțiunea de față în temeiul art. 218 alin. 2 din Codul de procedură fiscală, ci a înțeles să formuleze contestație împotriva executării silită întemeiată pe dispozițiile art. 172 alin. 3 din Codul de procedură fiscală, Curtea a apreciat contestația reclamantei ca fiind inadmisibilă.

De asemenea, Curtea a considerat ca inadmisibilă și cererea de chemare în garanție având în vedere că nu există nicio dispoziție legală sau contractuală din care să rezulte obligația chematei în garanție SC Atheneum Group SRL de a răspunde pentru obligațiile fiscale ale reclamantei SC X SRL, astfel că nu sunt îndeplinite condițiile prev. de art. 60 alin. 1 din Codul de procedură fiscală, neexistând posibilitatea pentru reclamantă de a se îndrepta împotriva chematei în garanție cu o cerere în garanție sau în despăgubiri.

Împotriva hotărârii pronunțate de Curtea de Apel București – Secția

a VIII-a de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 4621/2/2011

au declarat recurs în termen legal X în calitate de administrator al S.C.

X S.R.L. și S.C. X S.R.L. prin lichidatorul judiciar Victor Stan, prin care s-a solicitat admiterea căii extraordinare de atac, casarea hotărârii (încheierii) atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță, pe motiv că "încheierea" este nelegală și netemeinică întrucât nu a fost soluționat litigiul pe fond.

S-a învederat, prin motivele cererii de recurs, în raport de cele reținute în considerentele hotărârii atacate, că instanța de judecată putea da ea însăși calificarea corectă cererii de chemare în judecată chiar dacă reclamanta a dat o denumire greșită și a indicat un temei de drept greșit, și că nepronunțarea asupra fondului cererii ca urmare a

greșitei încadrări juridice a acesteia nu poate fi suplinită în instanța de recurs, motiv pentru care se impune, în temeiul art. 312 alin. (5) din Codul de procedură civilă, casarea hotărârii recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare către prima instanță.

S-a apreciat că nu se poate reține că reclamanta a înțeles să formuleze contestația împotriva executării silite în condițiile în care obiectul contestației și motivele dezvoltate au fost explicite, fiind vorba de o contestație împotriva deciziei emise de organele fiscale în soluționarea contestației având ca obiect sumele și măsurile dispuse

de organul fiscal și nu de o cerere prin care să se sesizeze instanța direct cu cererea de anulare a deciziei de impunere și a raportului de inspecție fiscală.

În această împrejurare, s-a relevat, se impune stabilirea corectă a impozitului pe profit datorat prin cunoașterea valorii de edificare a imobilului care nu poate fi verificată decât din contabilitatea chematei în garanție, care a ținut contabilitatea asocierii având ca obiect edificarea construcției.

În legătură cu excepția de inadmisibilitate a cererii de chemare în garanție, s-a arătat că S.C. X S.R.L. a fost chemată în garanție pentru eventualele despăgubiri ce vor rezulta din expertiză, respectiv

impozitul pe profit ce cădea în sarcina societății, chemata în garanție având calitatea de reprezentant fiscal, potrivit art. 28 alin. (4) din Codul fiscal.

Pe fond s-a subliniat că organele de control au procedat în mod nelegal la estimarea impozitului pe profit și venit, în condițiile în care Codul fiscal aplicabil la pretinsul drept material fiscal stipulează reguli clare privind calculul impozitului datorat.

În ceea ce privește tardivitatea introducerii contestației s-a învederat că împotriva Deciziilor nr. 23 și nr. 24 din 14 mai 2010 s-a formulat contestație în termen legal, fiind emisă de către Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția generală de soluționare a contestațiilor Decizia nr. 334 din 16 noiembrie 2010 privind soluționarea contestației depusă de S.C. X S.R.L.

S-a relevat că termenul de introducere a acțiunilor prin care se solicită anularea unui act administrativ individual este, conform art. 11 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004 de 6 luni de la data comunicării răspunsului la plângerea prealabilă, și că pentru motive întemeiate acțiunea se poate introduce și peste termenul de 6 luni dar nu mai târziu de un an de la comunicarea actului potrivit alineatului (2) al aceluiași art. 11 din legea contenciosului administrativ.

Prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei intimata S.C. X S.R.L. a solicitat, în primul rând, să se constate nulitatea recursului declarat de X administrator al S.C. X S.R.L și S.C. X S.R.L prin lichidator judiciar, motivat de faptul că recurenta reclamantă și X au înțeles să atace cu recurs încheierea din data de 25 aprilie 2012 fără a ataca și sentința civilă nr. X din 2 mai 2012, ultima intrând prin urmare în puterea lucrului judecat.

Pe de altă parte, prin întâmpinarea menționată s-a invocat excepția lipsei calității procesuale a recurentului X de a promova calea extraordinară de atac pendinte, acesta neavând calitatea de parte în proces, la judecarea cauzei în fond, și s-a solicitat admiterea acestei excepții și respingerea recursului formulat de X ca fiind declarat de o persoană fără calitate procesuală.

De asemenea, intimata S.C. X S.R.L. a invocat și excepția inadmisibilității promovării recursului de către recurenta S.C. X S.R.L., prin lichidator judiciar, împotriva încheierii de ședință din data de 25 aprilie 2012, susținându-se că încheierea atacată, având caracter premergător, nu face parte din niciuna din cele două categorii

menționate la art. 316 cu trimitere la art. 282 alin. (2) din Codul de procedură civilă (prin care s-a întrerupt cursul judecății sau dacă încheierile sunt executorii), astfel că încheierea recurată nu poate face obiectul căii de atac a recursului.

În condițiile în care se va trece peste excepția inadmisibilității, intimata chemată în garanție a invocat excepția nulității recursului declarat de S.C. X S.R.L, prin lichidator judiciar, sub un dublu aspect.

În primul rând, dacă reclamanta a înțeles să atace încheierea pronunțată de Curtea de Apel București la 25 aprilie 2012 s-a solicitat a se constata că recursul este nul întrucât prin dezvoltarea motivelor nu se aduc critici de nelegalitate a încheierii, iar în al doilea rând, dacă recurenta reclamantă a înțeles să atace sentința civilă nr. X din 2 mai 2012, s-a solicitat a se constata că recursul este nul întrucât nu se

specifică hotărârea care se atacă, așa cum prevede expres art. 302¹ alin.

(1) punctul b) din Codul de procedură civilă.

În fine, intimata S.C. X S.R.L. a solicitat, în condițiile în care vor fi respinse toate excepțiile invocate și se va considera că recursul poate fi extins și asupra sentinței civile nr. X din 2 mai 2012, respingerea recursului ca nefondat și menținerea hotărârii instanței de fond ca fiind temeinică și legală.

Examinând recursul declarat în dosarul nr. 4621/2/2011 al Curții de

Apel București – Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal,

de X în calitate de administrator al S.C. X S.R.L. și de S.C. X S.R.L. prin

lichidator judiciar Victor Stan, se rețin următoarele:

Prin sentința civilă nr. X din data de 2 mai 2012 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal au fost admise 16 noiembrie 2011 excepțiile inadmisibilității contestației și inadmisibilității cererii de chemare în garanție, invocate de chemata în garanție, și pe cale de consecință a fost respinsă ca inadmisibilă atât contestația formulată de reclamanta S.C. X S.R.L.,

prin lichidatorul judiciar X, în contradictoriu cu pârâta Agenția

Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare

a Contestațiilor, cât și cererea reclamantei de chemare în garanție a

S.C. X S.R.L., motivându-se că reclamanta a înțeles, în cauză, să

formuleze o contestație la executare întemeiată pe prevederile art. 172

alin. (3) din Codul de procedură fiscală, care este inadmisibilă atâta

vreme cât pentru contestarea Deciziei de soluționare a contestației nr.

334/16 noiembrie 2011 emisă de Agenția Națională de Administrare

Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor art. 218 alin.

(2) din Codul de procedură fiscală prevede o altă cale de atac, și

anume acțiune în contencios administrativ competentă, în condițiile

Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, de care reclamanta nu s-a prevalat.

Susține recurenta, prin cererea de recurs, că nu se poate reține că

reclamanta a înțeles să formuleze contestația împotriva executării

silite în condițiile în care obiectul contestației și motivele dezvoltate au

fost explicite, fiind vorba de o contestație împotriva deciziei emise de

organele fiscale în soluționarea contestației având ca obiect sumele și

măsurile dispuse de organul fiscal și că instanța de judecată putea da

ea însăși calificarea corectă cererii de chemare în judecată chiar dacă reclamanta a dat o denumire greșită și a indicat un temei de drept greșit.

Se reține, în primul rând, că nu sunt fondate excepțiile nulității și a inadmisibilității recursului declarat de S.C. X S.R.L., prin lichidatorul judiciar X, invocate de intimata S.C. X S.R.L., rezultând din declarația de recurs din data de 3 mai 2012 (întocmită imediat după pronunțarea sentinței, înainte de comunicarea acesteia către părți) și din dezvoltarea motivelor de recurs (depușe la 26 octombrie 2010, în interiorul termenului de 15 zile de la comunicarea hotărârii) că această

cale extraordinară de atac vizează indubitabil dispozițiile sentinței civile nr. X din data de 2 mai 2012, și nu, cum dintr-o eroare materială s-a menționat, dispozițiile încheierii de ședință din data de 25 aprilie 2012, în care sunt consemnate numai concluziile părților pe excepția inadmisibilității și tardivității acțiunii principale și a inadmisibilității cererii de chemare în garanție și prin care s-a dispus amânarea pronunțării pentru data de 2 mai 2012.

Se constată, în litigiu, pe de altă parte, că este însă întemeiată excepția lipsei calității procesuale a recurentului X de a promova calea extraordinară de atac, invocată de asemenea de intimata S.C. X S.R.L.,

acesta neavând calitatea de parte în litigiul tranșat prin hotărârea recurată. Într-adevăr, calitatea de reclamant aparține în cauză S.C. S.C. X S.R.L., al cărei reprezentant legal este, de la data de 7 iulie 2010, când s-a dispus de către Tribunalul București începerea procedurii falimentului societății, lichidatorul judiciar X, și nu administratorul X.

Prin urmare, cum hotărârea judecătorească în materie civilă sau administrativă are putere de lucru judecat numai între părțile litigante, iar dreptul de a recura acea hotărâre aparține numai părților din proces și succesorilor în drepturi a acestora, în mod evident X, care este un terț, nu justifică legitimarea procesuală exercitarea

recursului împotriva sentinței civile nr. X din data de 2 pentru mai
2012 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a de
contencios administrativ și fiscal.

Cât privește soluția adoptată de instanța de fond, de admitere a
excepției inadmisibilității contestației introduse de reclamantă, și de
respingere a contestației, pe cale de consecință, ca inadmisibilă, Înalta
Curte reține, raportat la rolul activ ce revine judecătorului potrivit
dispozițiilor art. 129 alin. (4) și (5) din Codul de procedură civilă, în

primul rând că temeiul juridic al acțiunii nu leagă instanța, care este îndreptățită să dea cererii de chemare în judecată calificarea legală corectă, și, în al doilea rând, că instanța nu poate realiza o interpretare a obiectului acțiunii de așa natură încât să evite a se pronunța asupra capetelor de cerere și a celor solicitate de părți.

În litigiu, este de necontestat că, chiar dacă nu se indică expres temeiul de drept al cererii, contestația introdusă de reclamantă la data de 17 mai 2011 și înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal se circumscrie

dispozițiilor art. 218 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin aceasta solicitându-se expres anularea Deciziei nr. 341 din 16 noiembrie 2010 a Agenției Naționale de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor prin care a fost soluționată contestația îndreptată de reclamantă împotriva Deciziei de impunere nr. 23 din 14 mai 2010 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și a Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr. 24 din 14 mai 2010, ambele emise de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale Coordonare Inspecție Fiscală în baza

Raportului de inspecție fiscală nr. X/7 mai 2010, precum și anularea deciziilor de impunere privind obligațiile fiscale stabilite de organele de inspecție fiscală și a raportului de inspecție fiscală.

Ulterior, prin înscrisul depus pentru termenul de judecată din data de 12 octombrie 2011 reclamanta, prin avocat, a precizat contestația, în sensul că aceasta constituie contestație la titlu printr-o aplicare extensivă a dispozițiilor art. 172 alin. (3) din Codul de procedură fiscală (care prevăd că "Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de

alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege”), în special pentru a se asigura respectarea drepturilor și intereselor legitime și aflarea adevărului, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale, iar prin concluziile scrise depuse pentru termenul de judecată din 23 noiembrie 2011 și pentru termenul de amânare a pronunțării fixat pentru data de 2 mai 2011, reclamanta a relevat că a înțeles să formuleze în litigiu și contestație la

titlu și că nu este întemeiată excepția tardivității introducerii contestației, aceasta fiind depusă în termenul legal.

În aceste circumstanțe, instanța de fond era datoră, în temeiul rolului activ și pentru aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale, ca înainte de a proceda la soluționarea excepției inadmisibilității contestației la titlu, invocată de chemata în garanție S.C. X S.R.L., să ceară reclamantei, oral sau în scris, explicații clare referitoare la natura juridică a contestației

formulate, respectiv dacă este vorba în litigiu deopotrivă de o acțiune în contencios administrativ întemeiată pe prevederile art. 218 alin. (2) din Codul de procedură fiscală (de competența secției de contencios a curții de apel, potrivit art. 10 alin. (1) din Legea nr. 554/2004) și de o contestație la titlu întemeiată pe prevederile art. 172 alin. (2) din același act normativ (de competența însă a instanței de executare, conform art. 400 alin. (2) teza 2 din Codul de procedură civilă, competență care nu a fost pusă în discuție), sau dimpotrivă numai de una din cele două tipuri de contestații.

Prima instanță era ținută de exercitarea rolului activ, în sensul mai sus menționat, mai ales în condițiile în care pe parcursul judecății atât motivele de fapt ale contestației cât și solicitările reclamantei au rămas cele evidențiate în acțiunea introductivă de instanță (anularea actelor administrativ – fiscale reprezentate de decizia de soluționare a contestației administrative, de decizia de impunere, de decizia de nemodificare a bazei de impunere și de raportul de inspecție fiscală, apreciindu-se că obligațiile fiscale au fost nelegal stabilite) și

încadrabile în ipoteza contestației prevăzute de art. 218 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, iar în cauză nu s-a lămurit ce înțelege reclamanta, în concret, prin "contestație la titlu printr-o aplicare extensivă a dispozițiilor art. 172 alin. (3) din Codul de procedură fiscală".

În raport de cele mai sus arătate, se va dispune, în cauză, în condițiile art. 137 alin. (1) din Codul de procedură civilă din 1865, cu modificările și completările ulterioare, care se aplică în mod corespunzător și la judecata recursului, respingerea recursului declarat de X împotriva sentinței civile nr. X din 2 mai 2012 a Curții

de Apel București – Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal

ca fiind formulat de o persoană fără calitate procesuală activă și

respingerea ca neîntemeiate a excepțiilor nulității și a inadmisibilității

recursului declarat împotriva aceleiași sentințe de către S.C. X S.R.L.,

prin lichidatorul judiciar X, invocate de intimata S.C. X S.R.L.

De asemenea, constatând că sunt întemeiate motivele de recurs vizând partea din hotărârea atacată prin care s-a dispus admiterea

excepției inadmisibilității contestației și, pe cale de consecință,

respingerea ca inadmisibilă a contestației formulată de reclamantă

împotriva pârâtei Agenția Națională de Administrare Fiscală, se va

dispune, în temeiul art. 312 alin. (1) – (3) și art. 313 din Codul de

procedură civilă din 1865, cu modificările și completările ulterioare,

precum și a dispozițiilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 a

contenciosului administrativ, cu modificările și completările

ulterioare, admiterea recursului declarat de S.C. X S.R.L., prin

lichidatorul judiciar X, împotriva sentinței civile nr. X din 2 mai 2012

a Curții de Apel București – Secția a VIII-a de contencios administrativ

și fiscal, casarea în întregime a sentinței atacate și trimiterea cauzei

spre rejudecare aceleiași instanțe, în vederea soluționării legale,

temeinice și unitare a litigiului, atât sub aspectul acțiunii principale cât și a cererii de chemare în garanție.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de X împotriva sentinței nr.X din 2 mai 2012 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal ca fiind formulat de o persoană fără calitate procesuală activă.

Respinge, ca neîntemeiate, excepțiile nulității și a inadmisibilității recursului, invocate de intimata S.C. X S.R.L.

Admite recursul declarat de S.C. X S.R.L. prin lichidator judiciar X S.R.L împotriva sentinței nr.X din 2 mai 2012 a Curții de Apel

București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 6 martie 2014

JUDECĂTOR, JUDECĂTOR, JUDECĂTOR,

x

x

x

MAGISTRAT ASISTENT,

x

x